

Szent Fruzsina a kádban

Elhatároztam, végleg megválok a szőreimtől. Az összes bútoromat eladtam, a könyveimet és a szalvétagyűjteményemet is, hogy ki tudjam fizetni a nyolc kezelést. Ágyam sincs, négy napja a fürdőkádban alszom. Jól érzem magam, este megágyazok, napközben vízzel töltöm. A buborékok csiklandozzák a testem, te vagy mindegyikben, a lábam között érzek, a mellemnél pukkansz ki. Azt képzelem, hogy holnap eljössz. Megjelsz reggel, és megkérsz, vágjam le a szakálladat. A piros műbőr széken ülsz, a combomat simogatod, a kezed véres, sebes a homlokod, reszketek, ahogy hozzád érek. Vedd le az inged, mondom. Testemről a vízcseppek a csempére folynak.

Délután benézett anyád, hozott bejglit, szabadkozott, hogy kicsit berepedt, mindegy, anyuka, csak finom legyen. Mosolyog. Szép, amikor mosolyog. Vehetnél neki új ruhát, a kék már kopott, mindenhova azt veszi fel. Azt mondta, vékony vagyok, nem csodálkozna, ha lefolynék a lefolyón. Nem tud rólad semmit, ha tud is, nekem nem mondja, egész nap csak süt, ájtatos fejjel jön át minden tepsivel, ma már negyedszerre. Nem érti, miért csapok ilyen nagy hűhót a szőreim körül, nem véletlenül van az ott, különben is, férfi miatt ne változtassak, még ha rólad is van szó. Mondtam neki, anyuka, ebbe ne tessék beleszólni, különben sem miattad csinálom. Hogy akkor miért. Nem akarok fekete vonalakat a testemen, hogy behálózzanak, rám simuljanak, lobogjanak a szélben, válaszoltam. Megkérdezte, mennyibe kerül ez az egész procedura. Kiszámolta, ha élek még öt évig, megtérül. Bírom anyádban, hogy praktikusan gondolkodik. A múltkor is kérte, hogy a vajasdoboz fedelét ne dobjam ki, mert azzal tudja legjobban kikaparni a vądjlingból a karamellkrémet.

Búcsúzáskor azt mondta, ne várjalak, úgysem jössz el holnap. A születésnapod van, válaszoltam, el fogsz jönni. Vállat vont, ő nem vitatkozik velem. Miért mentél el, kérdeztem, mire ő, hogy nem ártja bele magát a nőügyeidbe, régóta nem ért téged, annak örült volna, ha megnősülsz és unokákat csinálsz neki, de a karriered fontosabb volt. Mondtam, hogy én szülök, amennyit akar, hogy semmi másra sem vágyom, de csak legyintett.

Nincs igaza, hogy a karrier miatt. Ez apádról szól, mindketten tudjuk.

Lumenis LightSeer diódalézerrel juttatják el a lézerfényt a testem megfelelő területeire. A tanácsadó nő elismerően bólogatott, miközben vizsgált, a legjobb kombináció, fekete szőr, világos bőr. Felemelte a karját, a hónalját mutatta, sima volt. Nehogy azt higgyem, hogy előző nap borotválta, három éve hozzá se nyúl. Megkért, vetközzek le, csinálnia kell pár fényképet. Szőrös testrészeim sorra jelentek meg a kijelzőn.

Tisztának kell lenned, makulátlanul tisztának, mondja anyád, miközben a hátamat mossa. A fülem mögötti részt is sikáljam, mert arra háklis vagy. Szappannal dörzsölöm, fintorog. Koszos, hajtogatja. Koszos, koszos, koszos. A bőröm elvékonyodik, a vér több helyen szívárogo, folyik a nyakamon. Most már tiszta vagy, suttogja, és megsimogatja a fejem. Este szerettem volna enni a bejgliből, de a hűtőben csak bontott halkonzervet és egy megpenészedett tejfölt találtam.

Anyád szerint Terézzel is ugyanezt csináltad, az esküvő után eltűntél hónapokra. Azt is elmesélte, hogy milyen volt, amikor a nyíladat a szívébe döfted. Anyuka, miattam nem kell finomkodnia, mondtam neki, én nem arra vágyom, hogy a szívembe döfj. Hatolj belém, erősen, hogy fájjon.

Talán érdekel, hogy a kezelés során meztelenül fekszem a forgóágyon, fehér műanyag gépek érnek a testemhez, rátapadnak, beszívják a bőrömet. Forró tűszúrásokat érzek, a szag, mint amikor leforrázom a karomat és megperzselődik a szőr.

Ma van a születésnapod. Nézem a falon a gyerekkori képed. Anyád ölében ülsz, ő a kék ruhájában gyengéden feléd hajol, úgy szoptat. Mohón veszed szádba a mellét. Arra vágyom, hogy az enyémet vedd a szádba, markold, mintha az anyád lennék, ne ereszd el, csak szívd.

Nevelőapád takarít, anyád a fát díszíti. Apád is betoppant egy négykilós kacsával, mire anyád, szerintem jogosan, felvetette, hogy miért hoz apád kacsát, amikor tudhatná, a születésnapodon mindig rántott halat esztek ecetes krumplisalátával, mire apád azt válaszolta, hogy amióta a szálla beleállt a torkába, és majdnem megfulladt, nem eszik halat, anyád erre nagyot sóhajtott, akkor legyen kacska, de ezen a nevelőapád sértődött meg, szerintem szintén jogosan, hiszen évek óta könyörög anyádnak, hogy egyszer az életben legyen halászlé és töltött káposzta, de erre az anyád nem hajlandó, mert ki nem állhatja a töltött káposztát.

Nem értem, miért nem jössz. Elképzelem, hogy a hasadon fekszel, lábadat enyhén széttárod, simogatlak a kezemmel, az orrommal, a nyelvem bizsereg a szőreidtől, harapdálom a feneked, az egyik lábad felhúzod. Úgy játszom a heréiddel, mint az őszről megmaradt két gesztenyével a kabátzsebemben.

Kacska lett végül. Apád azt ajánlotta, konfitáljuk. Nem tudtam mit jelent, az interneten néztem utána, zsírban, alacsony tűzön kell sütni, a fő szabály, ahány kiló, annyi óráig. Örülök, hogy az életben vannak szabályok. A kezemben a pucér kacska. Szeretem a nyers húst megfogni, darabolni, a hárttyákat levágni, nézni, ahogy kettéválik a rózsaszín izomtömeg. Ha majd a gyerekedet várom, nem csinálhatom, tudod, a fertőzések miatt. Életem, így szólítalak majd azon a januári délelőtt, megtennéd, hogy most te vágod fel, kérdezem majd, miközben a krumplit pucolod, hát persze, szívem, válaszolod, így lesz, így kell lennie, de most még én csinálom, mert anyád azt mondta, és ebben a többiek is egyetértettek, a családban egyvalaki ért igazán a húshoz, és az én vagyok. Megfogtam a nagy kést, tudod, a pirosat, nevelőapád meglezte, ha van még valami, amit szeretek, hát éles késsel vágni. Mindenki engem néz. Az asztalon deszka, a deszkán friss, rózsaszín hús, a húson fehér bőr, a fehér bőrben fekete szálak. Szőrszálak, nem tokok, nem tollak, igazi, szőrszálak feketéllnek a húsból, olyan feketék, mint az enyéme, hosszúak, vastagok, a bőr alá nőttek. Mutatom apádnak, ez biztos valami öreg madár lehetett, szőrös lábú vén tyúk, mondanám, ha nem lenne kacska, én ezt meg nem eszem, erre ő, ne finnyáskodjak.

Szörtelenítem a halott kacsát, először késsel szúrok a húsból, próbálom kipiszkálni a fekete szálakat, nem sikerül, két kézzel, mint egy pattanást, próbálom kinyomni, így sem jó, mondom anyádnak, legyen szíves, adjon már egy szemöldökcsipeszt, nem találok az enyémet, forgatja a szemét, ezért kellett volna halat rántani, most szálla helyett szőrszálaktól fogunk fuldokolni. Előveszi a szemöldökcsipeszét, kettőt is, az

egyikkel apád, a másikkal én dolgozom, összecsípem a szőrt, de hiába, kapaszkodik a húsba, nem tudom kihúzni, kicsúszik a fém közül. Megpróbálom újra, másik szőrszállal, erősebben csippentem, húzom, nem ereszt, mintha gyökeret vert volna, felfordul a gyomrom, úgy érzem, abba kell hagynom, hogy ne hányjam el magam, végül nem hányok, de apád fejéhez vágom, az ő hibája, hogy elköteleződési problémáid vannak, hogy ennyire félsz a családalapítástól, és anyád akkor félrehív, és azt mondja, nem értelek Fruzsikám. A fejét csóválja, nem ért minket, nőket. Terézt sem értette, és Katalint sem, Brigittát és Juliannát, Gertrúdot, Klárát, Mechtildet, Máriát, Anna Máriát, Beatricét és Margitot sem. Élvezettel ejti ki előttem a nőid neveit, lassan, ráérősen sorolja, Alexandrinát sem értette, a másik Klárát, Franciskát és Luciát, Magdolnát, Mária Magdolnát, Gemmát, Erzsébetet, Elenát, a másik Katalint, a harmadik Katalint, a negyedik Katalint, mennyi Katalin, aztán Angélától meg egyenesen a hideg rázza, szegény bolond teremtés, még a koporsódba is befeküdt. Vajon igazat mond? A halott tested csókolgatta, simogatta a sebeidet? Ez a rengeteg nő tényleg mind téged akar?

Kérdezte, miért jó ez nekem, és hiába bizonygattam, anyuka, tessék elhinni, amikor itt vagy, az maga a boldogság, csak rázta a fejét, dühös lett, a haragtól összeszűkült a szeme, mégis, mit gondolok, hol vagy most, nem zavar, hogy más nővel hetyegsz, igen, így kérdezte, ezzel a szóval, én meg azt éreztem, igaza van, semmi értelme, hogy szeretlek.

Mégis, mintha csak ennek lenne értelme.

Marie a másik nő neve. Anyád csukott szemmel ismételteti. Marie, Marie, próbálja minél franciásabban mondani, a hát megnyomja, az r-t raccsolva, inkább harácsolva, az i-t a végén hosszan és magasán ejti. Máhhí, majdnem így.

Három hónap tengeri utazás után, Québec kikötőjében Marie leszáll a hajóról. Simabőrű indiánok nézik, ahogy megcsókolja Kanada földjét, nyár van, sötét hajú, félmeztelen férfiak tekintete találkozik a feketeruhás, fehér kendős Marie-éval. Kis csúnya Marie. Kik vagytok, ti csupasztestű, szakálltalan férfiak, mi vagyunk a huronok, én meg a kis Marie, széles arccsont, izmos test, Marie szeme kikerekedik, mi vagyunk az algonkinok, én meg a kis Marie, francia vagyok, Tours-ból jöttem, apám pék volt, ti kik vagytok, mi vagyunk a hegylakók, én meg a kis Marie, orsolyita szerzetes vagyok, azért jöttem, hogy a férjemről meséljek nektek, aki nem ilyen csupasz, nem ilyen izmos, mint ti, lépései nem ruganyosak, vékony arcát szakáll borítja, a hasa behorpadt, a fenéke kicsi, finom kezében nem tart íjat és nyilakat, hogy szarvast lőjön, medvét csapdába nem csal, hálókkaal hódot nem fog, ő sárkányokkal küzd, és kukorica helyett szőlőt ültet, ámbár ugyanúgy szeret halat fogni, mint ti. Nézték az indiánok Marie fehér bőrét, fogai szétálltak, és talán kancsal is volt, nem volt szép nő a Marie, mit ettél rajta, egyszerűen nem értem, mit eszel azon a dagadt, ronda bigén.

Apád szerint le kell szögezni, hogy Marie nem az a tipikusan csúnya nő, ráadásul kiválóan főz, és ez fontos. A marhapörköltje sűrű, mint a vér, galuska, tarhonya és még tejszínes újborgonya is jár hozzá, és olyan puha és foszlós fehér kenyeret süt, hogy az ember legszívesebben belefutna a tésztájába. Kapros uborkasalátáról beszélt még, tejfölről, libapörkről és sístergő zsírról, amit a tejföltre csurgat. Hát nem is tudom, szerintem ez nem túl egészséges. Vagy tényleg erre vágysz? Csináljak pacalt, vagy mit szeretnél?

Kérdezed, hogy vagyok így az ünnep elteltével. Nem tudom, tényleg ezt kérdeznéd-e. Így élek. Soha fel nem tett kérdésekre válaszolok. Ma például jól vacsoráztam, baconbe göngyölt sertésszűz. Te mit ettél? A kacska végül nem lett jó, hiába konfitáltuk négy órán keresztül, majd öt órán és hét órán keresztül. Látod, néha a biztosnak hitt szabályok sem segítenek. Lassan végleg el fog tűnni a szőröm, sima leszek, mint a gumimatrac, hiba nélküli felület, nyom nélkül pereg majd le rólam a víz.

Este rántott halat szeretnék sütni, te kihajtott ingben ülnél a konyhában, a krumpolisaláta ecetes vizét kavargatnád, ráfröccsenne a kezedre. Azt hiszem, szeretlek, mégsem merem ezt a szót most jobban körüljárni, inkább visszafekszem a kádba. Apropó, kád. Anyád tegnap hozott egy kis polcot, amire a laptopomat tehetem. A nevelőapád ácsolta, hogy itt is kényelmesen tudjak írni. Tölgyfából készült, szegfű, lóhere és rózsa mintájú intarzia berakással, reggelre viszont eltűnt, mint a bejgli, mint minden, amit anyádtól kapok. A víz hideg, kihúzom a dugót.

